

YOUNG ADULT

BARBORA KOUTNÁ

VŠECHNO BUDE DOBŘÍ. *Beth*

JAK PŘEŽÍT ANOREXII, DEVÁTOU TŘÍDU,
PRVNÍ LÁSKU A SPOUSTU DALŠÍCH KATASTROF

ROMÁN


COSMOPOLIS

ISBN 978-80-271-4825-7 (ePub)

ISBN 978-80-271-4824-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-3653-7 (print)

Text © Barbora Koutná, 2022

VŠECHNO BUDE DOBŘÍ, *Beth*

JAK PŘEŽÍT ANOREXII, DEVÁTOU TŘÍDU,
PRVNÍ LÁSKU A SPOUSTU DALŠÍCH KATASTROF

BARBORA KOUTNÁ

Všem, kteří věřili, že tuto knihu budou jednou držet v rukou.

Postavy a události v knize jsou smyšlené.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
žijícími či zemřelými, je čistě náhodná.

NA ÚVOD...

Léto toho roku bylo chladné. Poprvé po dlouhé době jste v polovině srpna běžně potkávali lidi v mikínách, případně bundách. U lesíka zurčel a bublal potůček a stromy porostlé mechem se nad něj žíznivě nakláněly. Přes vodu vedlo několik úzkých lávek. Na jedné z nich sedělo šest přátel, kteří se dívali vzhůru na modré nebe skrze zelené listí. Znali se teprve od začátku letních prázdnin, ale vypadali jako staří dobří známí. Dívka úplně vpravo držela v ruce blok a obyčejnou tužku, chlapec sedící vedle si pohazoval míčem s kamarádkou po své pravici, další dvě děvčata byla zabrána do důvěrného rozhovoru a ta poslední jsem byla já.

Místo mě inspirovalo k psaní povídky. Už dlouho jsem toužila stát se spisovatelkou, scenáristkou nebo nakladatelkou, zkrátka čímkoliv, co by souviselo s psaním, se světem fantazie. Občas, ve chvílích nudy, jsem se ponořila do své hlavy a na chvíli jsem se odpoutala od reality. V knihách se to hrdinkám často stává ve škole. Mně ne. Na hodinách musím dávat pozor. To je moje jediná podmínka pro navštěvování té jiné dimenze. Kdybych ji porušila, zakážu si to. Taková už já prostě jsem.

Jasmína se zvedla a s míčem přeběhla na travnatý plácek s pár stromy a ohništěm. Jako jediná na sobě měla volné letní tričko a kraťasy ke kolenům. Byla z celé party nejdivočejší, vlastně napůl kluk. Bujné hnědé vlasy sahající po ramena a věčně rozcuchaná ofina, brýle, které měla pokaždé jiné, protože je stále rozbíjela, spínací špendlík vetknutý do ucha místo náušnice a zvučný hlas.

„Pojďte si zakopat!“ vyzvala nás toho dne.

Kuba ani minutku neváhal. V Jasmíně měl jakožto jediný kluk v naší partě největšího spojence. Byl z nás všech nejvyšší, ale také nejtlustší.

„A co mám sakra dělat, když tak miluju jídlo?“ ptal se vždy, když jsme ho na jeho objem upozornily.

Měl slámově hnědé nakrátko ostráhané vlasy, hluboké dobrácké oči a téměř nikdy nesundával černou mikinu s logem Mercedesu. S každým se rád rozdělil o cokoli kromě jídla, nezkazil žádnou legraci a občas (spíše často, abych byla upřímná) mu ujelo nějaké to sprosté slovo stejně jako Jasmíně.

„Tak já jdu taky,“ zvedla se Eleanor, které jsme všichni říkali Ela.

Měla krátké medově hnědé vlasy, brýle měnící barvu a vždy dobrou náladu. Byla vegetariánka. Přetáhla si přes hlavu mikinu s obrázkem z jejího oblíbeného seriálu *Stranger Things* a vzdálila se.

„Naty, mně se pořád nedaří nakreslit támhleten list,“ postěžovala si Erika a ukazovala s hlavou zakloněnou na větve stromu nad sebou.

„Ukaž!“ Naty si přitáhla Eričin sešit a tužku k sobě na klín. Udělala pár znaleckých tahů a podala kresbu zpátky kamarádce.

„Musíš se zaměřit na tuhle linii a přenést ji na papír. Pak vygumovat tuto část a list bude vypadat, jako by se vlnil ve větru,“ vysvětlovala a pohybovala při tom prstem po papíře.

Obě měly rády kreslení. Naty na rozdíl od Eriky chodila na základku do výtvarné třídy a chystala se na práci architektky. Její kamarádka zase chtěla být umělkyní. Měla hnědé vlasy po ramena, často zasněný pohled a ráda nosila žlutou barvu.

Erika se narodila 7. dubna dvě minuty po půlnoci a její dvojče Jasmína již dvě minuty před půlnocí předchozího dne. Vzhledově si byly podobné, chováním se však více lišit nemohly.

Do Naty se zamilovali všichni kluci v její třídě. Možná proto, že byla tak empatická. Nebo proto, že byla tak hezká. Pravda, když se nad tím teď zamyslím, byla dokonalá. Měla rovné hnědé vlasy do poloviny zad, brýle ve stejném odstínu barvy a všechny malé děti ji zbožňovaly.

„Beth, ty nepůjdeš?“ zeptala se mě Ela.

„Ne, ještě kus napíšu.“

BETHANY

Nikdy nebudu vypadat tak dobře jako ona! pomyslela jsem si.

Byl večer 18. srpna. Vrátila jsem se ze setkání s kamarády. Stála jsem před zrcadlem a pokoušela jsem se namalovat. Poslední dobou jsem to dělávala celkem často. Vždy jsem se vplížila do koupelny, zamkla se a vzala si mamčino líčidla. Bylo mi teprve čtrnáct let, ale moc jsem si přála vypadat jako moje kamarádka Naty. Ta už do školy nosila řasenku. A Jasmina, i když se stále chovala jako kluk, si dávala pudr i rtěnku. Tentokrát jsem zaslechla kroky na chodbě a uvědomila jsem si, že jsem nezajistila dveře. Než jsem k nim přiskočila, už bylo pozdě a dovnitř vešla mamka.

Když mě spatřila, zavřela za sebou a ohromeně se zeptala: „Beth? Ty jsi použila moje líčidla?“ Sklopila jsem hlavu.

„Proč? Co se děje, zlato?“ ptala se ustaraně dál.

Dovedla mě až k vaně a na její okraj jsme se obě posadily. Řekla jsem jí to. Všechno. V té době jsem mamce nedokázala lhát ani nic zapírat. Postěžovala jsem si i na to, že je mi make-up nepříjemný, ale že většina holek už ho používá.

„Ach, Bethany,“ povzdechla si mamka. Mým rodným jménem mi říkala, jen když ke mně vážně promlouvala. „Holčičko, nezáleží na tom, co dělají nebo nedělají ostatní. Když ti to nevyhovuje, nepoužívej líčidla. Hlavně buď sama sebou!“

Objala mě a já se rozplakala.

„Promiň, mami, měla jsem se tě zeptat,“ vzlykala jsem.

Mamka se ode mě odtáhla a řekla: „Pojď, smyjeme to, než budeš vypadat jako strašák.“

Její radu, abych byla sama sebou, jsem si vzala k srdci jen pro tuto situaci. A to byla chyba...

O prázdninách jsme se s kamarády sešli ještě jednou. Navštívili jsme městské koupaliště, protože ke konci srpna se udělalo opravdu teplo. Když jsme se rozcházeli, přáli jsme si hodně úspěchů ve škole. Já chodím na stejnou základku jako Naty a Ela, ale ony se učí ve vedlejších třídách. Ostatní chodí jinam. Na začátek roku jsem se těšila. Hlavně na své skvělé kamarádky ze třídy.

2. ŠKOLA

Když jsem se prvního září ráno probudila, už po chvíli mi došlo, že začíná můj poslední první den na téhle škole. Byla jsem smutná, že budu muset příští rok opustit základku a své kamarádky. Dala jsem si vydatnou snídani a vyrazila jsem na autobus. Šla jsem rychle, nemohla jsem se dočkat, co holky řeknou na moje opálení.

Slunko krásně svítilo a ptáci zpívali, když jsem vcházela do budovy. Vystoupala jsem po schodech a odbočila vpravo. To už se ke mně rozeběhly mé kamarádky. Vydala jsem se jim vstříc.

„Bethany!“ A už jsme se všechny objímaly.

„Teda, Beth, ty jsi opálená!“ prohlížela si mě Matylda. Byla to vysoká dívka s hnědými hustými vlasy a velkýma očima. Přiložila svou ruku k mé, abychom si porovnali odstíny kůže.

„Tohle vám tak závidím!“ povzdechla si Hortenzie. Neopálila se, ale spálila. Tak to měla vždycky. Na druhou stranu měla dlouhé husté zrzavé vlasy, které se mi vždy moc líbily.

„Pojď, Beth, najdeme ti nějaké místo,“ táhla mě Matylda do třídy.

„Tady sedíme my a tahle židle je teď tvoje,“ řekla Hortenzie a ukázala na místo před svou lavicí.

Hodina začala. Třídní nás přivítala a rozdala nám rozvrh. A hádejte, kdo si vedle mě sedl? Největší mimoňka – Alice. Nesnáší mé kamarádky, ale zbylo na ni poslední místo přímo před nimi. O přestávce si mě holky změřily pohledem.

„Víš, proč tě nikdo ze školy nebere jako naši kamarádku? Protože se neoblíkáš jako my, jsi tlustá a nechováš se jako my,“ řekla Matylda.

Docela se mě to dotklo. Nepatřím zrovna k modelkám a mám pár kilo navíc, ale když jsem si vypočítala BMI, vyšlo mi, že jsem norma, pomyslela jsem si.

Když jsem to ale připomněla holkám, Hortenzie mě poučila: „Ty tabulky jsou udělané nepřesně. Jsou shovívavější, aby to lidem jako ty nebylo líto.“

Uvěřila jsem jim.

„Dalo by se s tím něco dělat?“ zeptala jsem se.

...

„Beth, ten sraz už máme dlouho naplánovaný!“

„Já vím, ale nemůžu se dostavit.“

„Proč ne?“

„Ehm... Jdu na školní výlet.“

„Tak to je jiná. Nevadí, snad příště.“

Pravda byla taková, že jsem šla nakupovat s Matyldou a Hortenzií, ale to jsem Erice říkat nechtěla. Holky mi chtěly pořídit nějaké hezčí oblečení.

...

„Tohle ti bude slušet,“ probírala se Matylda stojanem na oblečení v nějakém obchodě, kde jsem v životě nebyla. „Tak, už toho máme dost, jdi s Hortenzií do kabinky a vyzkoušej si to, já zatím ještě něco najdu.“

Pobrala jsem všechna ramínka a poslušně odešla.

„Hortenzie, mně v tomhle není vůbec dobře. Doma mám spoustu hadrů, ve kterých se cítím pohodlně,“ protestovala jsem, když mě navlékla do upnutého trička a já se prohlížela v zrcadle.

„Hele,“ obrátila mě Hortenzie proti sobě, „když už se nehodláš líčit, alespoň musíš být hezky oblečená, jestli se chceš s námi kamarádit. Navíc ti tohle moc sluší, zlato.“

Zamrkala na mě svými dlouhými řasami. Potlačila jsem slzy.

Navečer jsme vyšly z nákupního centra obtěžkány plnými taškami. Koupila jsem si i věci, které mi byly malé v pase, ale holky řekly, že tohle je můj cíl. Do užších kalhot mám zhubnout. Dovláčela jsem se s nákupem až domů, kde na mne čekala mamka.

„Tak co, Beth, užila sis to s kamarádkami?“ ptala se.

„Jo, bylo to fajn,“ odpověděla jsem.

Bylo to poprvé, co jsem jí zalhala.

3.

BABIČKA MARY

„Bethany, pojedeme s tatínkem za týden na dobrovolnickou práci na Srí Lanku. Zůstaneme tam asi dva měsíce, takže musíme najít místo, kde bys mezi tím mohla bydlet,“ oznámila mi u večere mamka.

„Co třeba u strejdy Jonáše?“ navrhl taťka.

„Vždyť víš, jak tvůj bratr hrozně chrápe. A těch jeho pět dětí bych asi nezvládla.“

„A co babička Mary?“

Tu jsem neměla moc ráda. Ale vzpomněla jsem si, že bydlí blízko Hortenzie a Matyldy, tak bych u nich někdy mohla spát. Souhlasila jsem.

„A co budeme dělat teď? Ještě není čas jít do postele. Tak se podíváme na nějaký film?“ navrhla mamka.

„Já bych si chtěla zacvičit,“ řekla jsem k úžasu rodičů, „přes prázdniny jsem vůbec nesportovala!“

Odnese la jsem si karimatku na terasu a pustila jsem si hudbu. Pořádně jsem si zaposilovala a nakonec se proběhla po lese za domem. Šla jsem spát úplně vyčerpaná, ale šťastná.

Ráno jsem se rodičů zeptala, jestli můžu jít odpoledne s holkami do posilovny.

„Aha, tak proto jsi včera tak cvičila! Abys před nimi nevypadala špatně. Už to chápu,“ usmál se na mě taťka.

Dovolili mi to, pokud budu do sedmi doma. Mamka mi do tašky přihodila proteinovou tyčinku a řekla, že po sportování je důležité „dobít“ energii.

Hned po vyučování jsme s kamarádkami vyrazily. Nebylo to daleko, jen asi pět stanic autobusem. Když jsme vešly do fitness, zůstala jsem ohromeně stát ve dveřích. Bylo to tam tak velké! Začaly jsme v rohu u okna a postupovaly až na druhou stranu místnosti. Otírala jsem si zpocené čelo do ručníku a těšila jsem se na svou tyčinku, protože už jsem byla úplně vyšťavená. Jakmile jsme skončily s cvičením, v šatně jsem se převlékla a vyndala si jídlo, otevřela jsem obal a krásně to zašustilo. Už už jsem se do sladkosti chtěla zakousnout, když vtom ke mně přišla Matylda a vytrhla mi sušenku z ruky.

„Bethany! To by zkazilo celý účinek tohoto cvičení! Vždyť přece víš, že musíš zhubnout. Vzpomeň si na tu suprovou tylovou sukni a džínové kraťasy, co máš doma ve skříni,“ řekla.

Hortenzie mě vzala za ruku a vyvlekla z šatny. Ještě jsem zahlédla, jak moje druhá kamarádka vyhodila tyčinku do koše. Polkla jsem naprázdno a potlačila jsem slzy, ale věřila jsem, že to dělají pro moje dobro.

Od toho dne jsem se každé ráno před školou setkávala s holkami. Odložily jsme si školní batohy a oběhly kolečko kolem náměstí. Nesnídala jsem. Ve škole jsem měla ovoce, ne moc, třeba jedno jablko nebo polovinu banánu. K obědu jsem si většinou dala jen trochu přílohy, někdy vůbec nic. Pak jsem šla s kamarádkami do posilovny nebo do bazénu, kde jsem vytrvale cvičila. Večer jsem se vracela úplně vyřízená, ale s dobrým pocitem.

Když rodiče odjeli, přesunula jsem se k babičce Mary. Je to malá útlá stařenka s dlouhými bílými vlasy a jen polovinou zubů. Ačkoliv je trochu shrbená, pořád je na svůj věk hodně aktivní. Má jen malý byt, takže jsem dostala komůrku u kuchyně, která asi měla sloužit jako sklad potravin, ale moje babička tyhle věci neuznává.

Vždycky říká: „Když jsem to neměla ani v Americe, kde jsem žila od narození, tak proč bych měla měnit svoje zvyklosti?“

Je to mamčinina mamka, která vyrostla ve Spojených státech. Proto se také jmenuji Bethany. Moje jméno tu není časté, ale v USA ho má každá druhá a rodičům se líbilo.

„Bethynko, kromě oběda a večeře, které udělám já, si ber k jídlu, co chceš, kdy chceš, ano? Na co budeš mít zrovinka chuť,“ řekla mi babička toho dne.

To mi naprosto vyhovovalo. Zeptala jsem se jí, kde můžu cvičit.

„Cvičit? Mamka říkala, že ti v pondělí začíná ten aerobic a myslím, že potom už budeš unavená. Ale kdybys náhodou chtěla, tak na balkóně. Lepší místo tu nemám.“

Nazítří v posilovně jsem řekla: „Holky, já už s vámi nebudu moct chodit každý den. V pondělí a ve středu mám aerobic.“

Matylda pokrčila rameny. „No, je to tvoje věc. Jen nám tedy řekni, kdy budeš chodit. My to děláme pro tebe. Samy sem nepůjdeme.“

„Tak co kdybychom tu byly v úterý, čtvrtek, pátek a daly si navíc ještě sobotu dopoledne?“

Domluveno. K večeri jsem snědla jen malou porci brambor a jednu sušenku. Stejně jsem se však cítila provinile. Hladovění už nebyla moje povinnost, abych se mohla kamarádit s Matyldou a Hortenzií, ale můj život. Nejdříve mi bylo špatně, a pak postupem času si moje tělo zvyklo.

4.

LENIVÉ ODPOLEDNE

Každé ráno jsem běhala, odpoledne chodila do posilovny nebo na aerobic, nejedla a v každé volné chvíli jsem cvičila. Rodiče měli přijet za dva dny. Večer mi ale zavolala mamka, že by chtěli zůstat v Asii asi o týden déle a jestli mi to nevadí. Celkem jsem se na ně těšila, ale když je tam ještě potřebuji...

Ráno přišla do třídy Alice (ano, uhodli jste, je to moje otravná spolusedící), odtáhla si mě dál a změřila pohledem.

„Beth, jsi strašně hubená!“ spustila. „A co ty modřiny?! Někdo tě bil?“

„Pro tebe Bethany,“ vyjela jsem na ni. „A nic se neděje! Jsem tlustá a ty modřiny mám od padání na skateboardu. Učím se jezdit.“

To nebyla tak docela pravda. Nevěděla jsem, odkud je mám. A bylo jich pořád víc. Nicméně Alice se stáhla a už se mnou nemluvila. Pořád však vrhala mým směrem ustarané pohledy, což bylo skoro stejně otravné. Toho dne ve škole nebyla Matylda, protože se necítila dobře. Na půlených hodinách byla Hortenzie v jiné třídě, takže na mě zbyla zase Alice. O přestávce se mi udělalo zle. Nevím proč, asi z hladu. Vystřelila jsem na záchod tak, aby mě spolusedící neviděla. Zamkla jsem se v kabině a klekla si na zem. Bylo mi na zvracení. Vtom jsem zaslechla, jak se otevírají dveře.

„Bethany, jsi tu?“

Alice. Já jsem ale v tu chvíli zoufale toužila po někom, kdo by byl se mnou, tak jsem se ozvala. Neměla jsem však tolik síly, abych vstala a odemkla. Právě když mi to došlo, spatřila jsem nohu v gumové pantofli, jak se spouští

odněkud ze shora. Zvedla jsem hlavu a viděla, jak ta otravná holka přelézá přepážku mezi kabinkami. V tom okamžiku jsem k ní pocítila velké sympatie. Sedla si vedle mě. Nic neříkala, jen tam prostě byla. A to pomáhalo.

Když uplynula půlhodina, připomněla jsem jí: „Přijdeš o matiku.“

Ona se jen usmála a dál se mnou seděla na podlaze v poslední záchodové kabině ve druhém patře.

Zvracela jsem. Jen vodu, protože jídlo jsem v sobě žádné neměla. Na další hodinu už jsme se vrátily. Odmítla jsem jít domů, jak mi Alice navrhla.

„Slib mi, že to nikomu neřekneš,“ špitla jsem.

„A je ti už dobře?“

„Je mi skvěle.“ Tak skvěle, jak jen člověku může být, když celý den nic nejdl a před dvaceti minutami vyvrhl i vodu, dodala jsem v duchu.

Ale chtěla jsem zůstat ve škole. Byla to jen slabá chvilka, nic víc.

...

„Neměla bys chodit na tělocvik.“

„Já to zvládnou.“

„Ale mohlo by se ti udělat špatně.“

„Neotravuj mě, Alice.“

Stály jsme na školní chodbě společně s ostatními holkami a čekaly jsme na učitelku. Popošla jsem k Hortenzii a svou spolusedící nechala o samotě.

„Co ti chtěla?“ zeptala se mě kamarádka.

„Jen zase otravovala. Jako vždy.“

Vydaly jsme se společně k šatnám.

...

V tělocvičně si mě učitelka vzala stranou a ustaraně se zeptala: „Beth, není ti špatně?“

Překvapeně jsem na ni zírala.

„Ne, je mi dobře, jak jste na to přišla?“

„Na tom nesejde. Kdybys byla unavená nebo tě něco bolelo nebo se ti prostě udělalo špatně, řekni a posaď se, odpočiň si. Nic se nestane, ano? Slibuješ mi to?“

„Ano,“ odsekla jsem a rozběhla jsem se do šatny. Tam byla Alice. Jakmile jsem ji spatřila, veškeré mé sympatie k ní rázem zmizely. Odtáhla jsem ji na záchod a pěkně jí to osladila.

„Seš hrozná! Řeklas to úce. Slíbilas, že budeš mlčet,“ křičela jsem.

„Bethany, já jsem musela. Bojím se o tebe,“ bránila se.

„Tak to nemusíš! Seš blbá, starej se o sebe, já jsem úplně v pohodě.“ Utekla jsem od ní.

Před vchodem do tělocvičny jsem zpomalila a vešla, jako by se nic nestalo. Zbytek hodiny jsem si své spolusedící nevšímalá. Když jsme na konci hrály vybíjenou, jedna holka mě zasáhla míčem. Vůbec jsem se jí nebála, protože neuměla házet. Nyní jsem ale tou bolestí skoro odletěla dozadu. Dopotácela jsem se k lavičce. Tam seděla Hortenzie.

„Seš v pohodě?“ ptala se.

„Jo je mi fajn. Vybila mě Terka, víš přece, že hází hrozně malé rány,“ řekla jsem.

Snažila jsem se o klidný tón, ale moc se mi nepovedl. Kamarádka to však zjevně uspokojilo, protože už se dál neptala.

...

Když jsem přišla k babičce domů, všimla jsem si modřiny ve tvaru míče na pravém stehně. Nechápala jsem to. Tereza hází nejhůř ze třídy, nikoho to nebolí a já mám kvůli ní polovinu stehna fialovou. Dobelhalala jsem se do své komůrky a svalila jsem se na postel. Bylo mi ještě špatně z toho, že jsem za celý den měla jen trochu rýže k obědu. Zvedla jsem se a šla do kuchyně. Omyla jsem pár listů salátu, nakrájela rajčátka a pokapala to citrónem. Odesla jsem si to k sobě a asi polovinu jsem snědla. Zanedlouho jsem usnula. Vzbudilo mě až otočení klíče v zámku, jak se babička Mary vrátila. Rychle jsem se posadila a vzala si do rukou misku se zbylým jídlem. Do pokoje nakoukla vrásčitá hlava s dlouhými bílými vlasy.

„Ahoj, jak bylo ve škole?“

„Fajn,“ zalhala jsem.

„Koukám, že máš něco dobrého. Co sis dala?“ mlsně pokukovala po misce, kterou jsem držela.

„Ovesnou kaši s extra porcí másla a kakaa,“ plácla jsem to první, co mě napadlo.

Kdybych jí řekla pravdu, myslela by si, že jsem se zbláznila. Salát má doma jen proto, že na dvorku jsou králíci, které krmí vždy někdo z nájemníků.

„Babi, já dneska nechci jít na aerobic. Jsem nějaká unavená,“ řekla jsem po pravdě (tedy skoro...).

...

„Bethany, nevíš, kam zmizela část toho salátu?“ ptala se k mé hrůze večer babička.

V hlavě mi to šrotovalo jako o závod, abych něco vymyslela.

„Ehm..., dala jsi ho včera králíkům.“

„Vážně? Se mnou už to tedy jde od desíti k pěti. Čím dál víc věci si nepamatuju,“ povzdechla si.

Přiznávám, že jsem měla trochu výčitky svědomí, ale co se dalo dělat. Ulehla jsem do postele a usnula jsem. Když jsem se druhého dne probudila, modřina bolela ještě víc.

5. ŠIPKA

„Ta party bude vážně super,“ výskala Matylda o přestávce radostí.

Dostaly jsme pozvánku na narozeninovou oslavu Katie Churchové z „běčka“. Její rodiče jsou hodně bohatí, a tak ji uspořádali v akvaparku, který si celý pronajali. Jednou už jsem byla u ní doma. Je to tam obrovské. Vila s velkou zahradou a bazénem na druhém konci města. Tentokrát Katie pozvala jak celou svoji, tak i naši a výtvarnou třídu. Těšila jsem se, až si popovídám s Eleanor a Naty. Hodně dlouho jsem s nimi nemluvila. Vždycky, když byl sraz, nechtělo se mi tam. Obecně mě moc věcí nebavilo. Hry, které jsem měla dřív nejradši, se mi protivily, nic kromě cvičení jsem nedělala s chutí. Ale na tuhle party jsem se těšila.

Druhý den po škole jsme vyrazily. Já, Matylda a Hortenzie. Jely jsme metrem a potom tramvají až před akvapark. U vchodu stála Katie a vítala nás. Byla to holka vysoká asi jako já, měla dlouhé blond vlasy a modré oči. V rukou držela tác s nějakými papírky.

„Ahoj, holky! Jelikož se tu všechny moc neznáme, vyrobila jsem cedulky. Každá si jednu vezmete a napište na ni své jméno. Jsou tu i někteří kamarádi, co nechodí k nám do školy, tak se seznámte,“ řekla a podala nám podnos.

Katie je Američanka, takže mluví se zvláštním přízvukem, ale nikomu to zřejmě nevadí, protože když jsme vešly dovnitř, bylo tam opravdu moc lidí. Ti, kdo měli tmavě modré tričko, nám poradili, kam máme dát dárky, kde co je, a oznámili nám, co se bude dít. Poté, co jsme snědli dort a rozdali dárky, Katie vyhlásila soutěž o nejkrásnější šipku. Všichni, kdo se chtěli přihlásit, se šli

zapsat ke stolu v rohu, naproti malému skokanskému můstku. Já a Hortenzie jsme se zařadily do fronty, Matylda nám došla pro pití. S ovocnou šťávou se čekalo mnohem lépe. Když jsme přišly na řadu, nahlásily jsme svá jména.

„Ty jsi Bethany?“ zeptal se mě kluk se jmenovkou *Filip*.

Občas jsem ho vídala na školní chodbě, chodil do „běčka“.

„Jo.“

„Víš určitě, že chceš soutěžit?“ řekl s pohledem na mé modřiny.

„A proč by jako neměla?“ vyjela na něj Matylda.

„Jen že je celá pomlácená a úplně vychrtlá!“

„Modřiny mám od jízdy na skateboardu,“ vyhrkla jsem svou výmluvu.

Ještěže ten kluk neviděl otisk míče na mém stehně. Vzala jsem si kvůli tomu přes plavky kratásky. Všechny jsme tedy dostaly destičky s čísly od jedné do pěti. Začalo se skákat. S holkami jsme si sedly vedle Ely a Naty, abych si s nimi mohla povídat. Vždy, když někdo dopadl do vody, zvedly jsme číslo, podle toho, jak se nám skok líbil.

„Bethany!“ vyhlásil mě Filip.

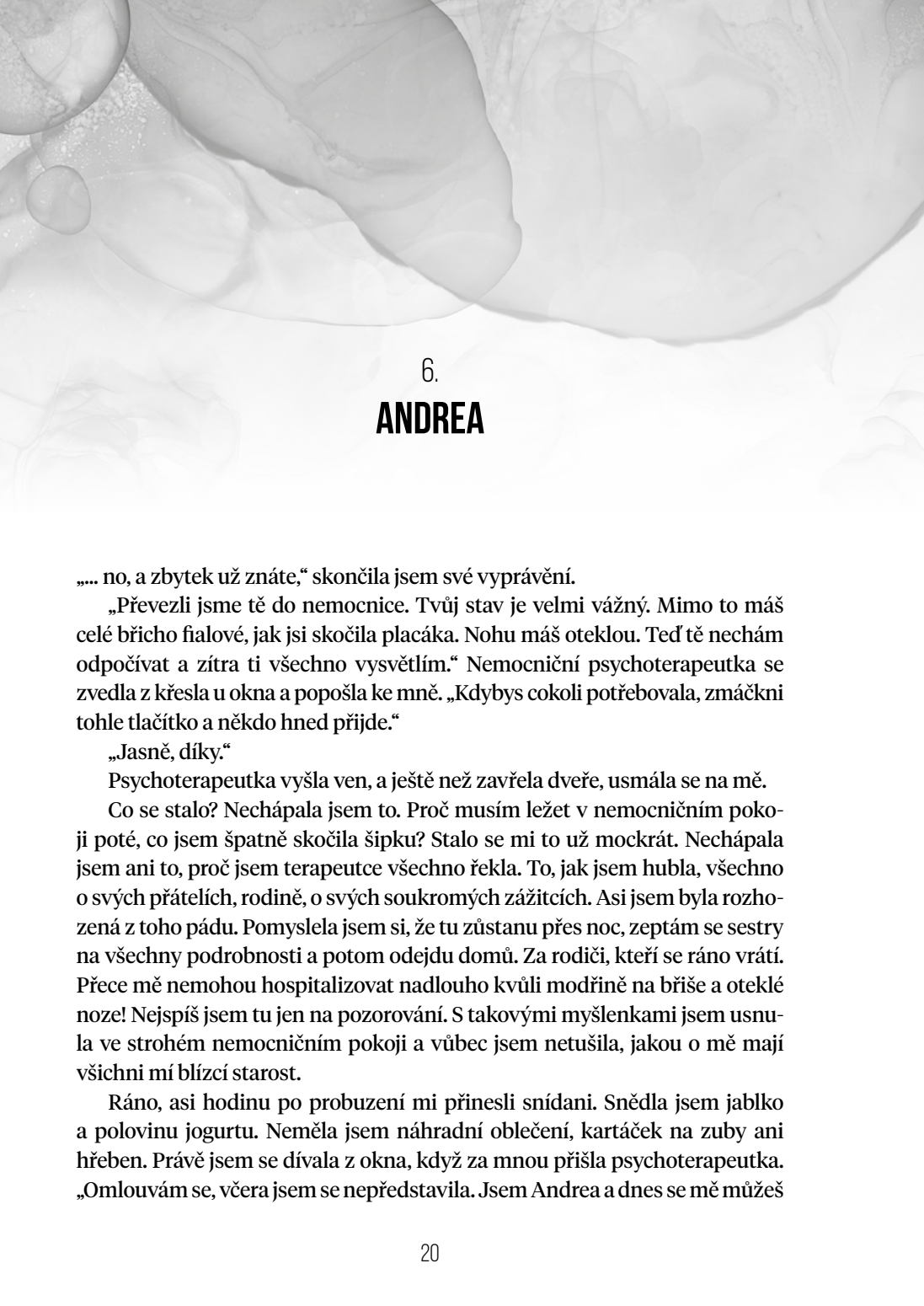
Jak jsem se rychle zvedla, zamotala se mi hlava. Došla jsem až k můstku a vystoupala ty dva schody, co tam byly. Rozběhla jsem se. Prkno mi připadalo nekonečné. Když jsem se dostala až na okraj, odrazila jsem se. Svět se mi před očima zatočil a já nedokázala vyrovnat dopad. Letěla jsem. Byla to jen chvílička, ale já to vnímala jako věčnost. Dotkla jsem se hladiny. Bolelo to. Hodně. Smích.

„Bethany! Beth, řekni něco!“

„Beth, co je ti?“

„Zavolejte plavčíka!“

A potom už jen ticho. Jako v hrobě.



6.

ANDREA

„.... no, a zbytek už znáte,“ skončila jsem své vyprávění.

„Převzli jsme tě do nemocnice. Tvůj stav je velmi vážný. Mimo to máš celé břicho fialové, jak jsi skočila placáka. Nohu máš oteklou. Teď tě nechám odpočívat a zítra ti všechno vysvětlím.“ Nemocniční psychoterapeutka se zvedla z křesla u okna a popošla ke mně. „Kdybys cokoli potřebovala, zmáčkni tohle tlačítko a někdo hned přijde.“

„Jasně, díky.“

Psychoterapeutka vyšla ven, a ještě než zavřela dveře, usmála se na mě.

Co se stalo? Nechápala jsem to. Proč musím ležet v nemocničním pokoji poté, co jsem špatně skočila šipku? Stalo se mi to už mockrát. Nechápala jsem ani to, proč jsem terapeutce všechno řekla. To, jak jsem hubla, všechno o svých přátelích, rodině, o svých soukromých zážitcích. Asi jsem byla rozhozená z toho pádu. Pomyslela jsem si, že tu zůstanu přes noc, zeptám se sestry na všechny podrobnosti a potom odejdu domů. Za rodiči, kteří se ráno vrátí. Přece mě nemohou hospitalizovat nadlouho kvůli modřině na břicho a oteklé noze! Nejspíš jsem tu jen na pozorování. S takovými myšlenkami jsem usnula ve strohém nemocničním pokoji a vůbec jsem netušila, jakou o mě mají všichni mí blízcí starost.

Ráno, asi hodinu po probuzení mi přinesli snídani. Snědla jsem jablko a polovinu jogurtu. Neměla jsem náhradní oblečení, kartáček na zuby ani hřeben. Právě jsem se dívala z okna, když za mnou přišla psychoterapeutka. „Omlouvám se, včera jsem se nepředstavila. Jsem Andrea a dnes se mě můžeš

ptát na cokoli, co chceš vědět.“ Bylo jí něco přes třicet, měla dlouhé blondaté vlasy a dobrácké oči. Posadila jsem se na postel a ona proti mně do křesla.

„Moje první otázka je, proč jsem tady. Co tu dělám? Vždyť mi nic není.“

„Bethany, nebudu chodit kolem horké kaše,“ začala Andrea a pořádně se zabořila do měkkého polstrování. „Máš mentální anorexii. Tvoje kamarádka měla pravdu...“

„Jaká? Hortenzie nebo Matylda? A v čem měla pravdu?“ skočila jsem jí do řeči.

„Ani jedna,“ odpověděla k mému úžasu Andrea. „Byla to Alice. Měla o tebe starost právem, bylo moc dobře, že informovala učitelku. Ty jsi naopak neměla chodit na tělocvik, když ti předtím bylo špatně.“

„Ale počkejte, já nemůžu být anorektička,“ namítla jsem. Vzpomněla jsem si na přednášku o poruchách příjmu potravy, kterou jsme měli v páté třídě. Fotky holek s touto nemocí mi připadaly hrůzostrašné. Byly vychrtlé, všude měly modřiny, řídké vlasy. Přemohla jsem bolest v břiše a vstala. Došla jsem k zrcadlu a podívala se na sebe. Pořád jsem viděla tu stejnou tlustou holku, jen nyní oblečenou do nemocničních hadrů. „Nejsem vychrtlá,“ sdělila jsem Andree a plánovala jsem tím toto nedorozumění uzavřít.

„Potíž v anorexii je ta, že se pořád vidíš silná, i když už jsi kost a kůže. Proto jsou tak důležití lidé, kteří na tvůj stav upozorní tebe i někoho dospělého. Zvlášť když viděli nějakou tu tvoji slabou chvíli,“ vysvětlila mi.

Neměla jsem slov. Překrucovala to, co jsem jí řekla o posledních třech měsících. Byla jsem naštvaná! Andrea přelétla pohledem po pokoji. „Koukám, že jsi toho k snídani moc nesnědla,“ podívala se na mě vyčítavě.

„Nemám zájem být tlustá ještě víc než teď,“ odsekla jsem.

„Tak podívej, Beth,“ naklonila se ke mně, „buď budeš jíst dobrovolně, nebo ti výživu do těla budeme muset dávat pomocí infuzí, tak si vyber.“

Uraženě jsem otočila hlavu. „Kdy přijedou rodiče? A kdo mi přinese věci? Předpokládám, že mě hned tak nepustíte.“

„Volali jsme tvé matce, když tě přivezli. Prý sem zamíří hned z letiště a věci ti přiveze babička.“ Vytáhla z kapsy přeložený papír. „Tady máš informace o svém pobytu,“ řekla a podala mi ho.

„Pobytu?“ odfrkla jsem si. „Je to tu jak v pětihvězdičkovém hotelu, vážně.“

Andrea už ale odcházela a mé ironie si nevšímal.

Asi za hodinu přijeli rodiče. Skoro jsem je nepoznala. Byli oba opálení a měli kruhy pod očima. Zřejmě se moc nevyspali. Mamka měla navíc černé čáry od očí až k bradě. Plakala. Proč? „Holčičko moje,“ rozběhla se ke mně a objala mě. „Je mi to tak líto. Odjela jsem zrovna ve chvíli, kdy jsi mě nejvíc potřebovala, a já jsem si to neuvědomila.“